

PETRA
BRAUNOVÁ

ALBATROS

První
čtení

R
ošťák Oliver

Rošťák Oliver

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Petra Braunová

Rošťák Oliver – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

A L B A T R O S

Petra
Braunová

Rošťák
Oliver

Rošťák Oliver

**P E T R A
B R A U N O V Á**

Albatros

© Petra Braunová, 2003
Illustrations © Zdeňka Krejčová, 2003

www.albatros.cz
www.petrabraunova.cz

ISBN tištěné verze 978-80-00-02837-8
ISBN e-knihy 978-80-00-05713-2 (1. zveřejnění, 2019)

Oliver – kluk, nebo holka?

Oliver je kluk. To je jasné. On sám to ví velmi dobře, ví to i jeho maminka a tatínek. Vědí to i ve školce, ale poznají to také hned všichni ostatní? Vždyť už tolikrát se mu stalo, že někdo – vesměs starší paní – v tramvaji, autobusu nebo ve vlaku řekl: „Tedy, holčičko, ty máš ale krásné vlás-ky!“ Případně: „Takové bych ta-ky chtěla!“

Zatímco maminka se usměje a pohladí ho po zlatých kudrlinkách spadajících mu až na ramena, Oliver se mračí a tiše zuří. On je přece kluk, a ne nějaká holka! Dobře ví, že za to můžou ty ztracené dlouhé vlas-y, které je mamince líto ostrí-hat.

„Ty jsi moje princátko!“ povídá maminka, když ho ráno před zrcad-

lem rozčesává. „A nemrač se tolik, vždyť sukně přece nenosíš!“ směje se a přitiskne Olivera k sobě. Páni, ještě sukni, to tak, škube sebou Oliver. Dobře ví, že kdyby to šlo, navlékla by ho i do té sukně. Měla by si pořídit nějakou holčičku, abych už měl pokoj! myslí si. „Každému řekni, co jsi zač, a máš po starosti!“ Mamince se to řekne. Ale to má každému dítěti, které se na něho venku pátravě zadívá, vykládat, že je kluk, jen vlasy má jako holka? „Než půjdeš do školy, tak tě ostréhám,“ slibuje máma, jenže Oliverovi připadá, že tak dlouho čekat nedokáže, i když do školy má jít už po letních prázdninách.

Copak v zimě, když si vlasy pečlivě nacpal do kulicha, ale co teď na jaře, když se mu do nich opírá slunce a vlasy mu září jako Zlatovlásce? Doteď ho zamrazí při vzpomínce na údiv v očích dvou cizích kluků v parku, když se odběhl vyčurat do křoví. Na jejich řehot: „Holka, a čurá vestoje!“

Ne, už to nevydrží. Vezme nůžky a ostréhá se sám. Tím nápadem se docela nadchnul. Musí však počkat na příhodnou chvíli, aby ho nikdo neviděl! Až se maminka zavře v kuchyni a bude připravovat večeři, to nikdy nechce, aby ji rušil. Oliver honem běží do svého pokojíku a hledá nůžky. Musí tu přece někde být, včera večer si s tatínkem vystřihoval model raketoplánu, který čeká na policiče na dokončení. Aha, tady jsou!